

introit: Žalm 33;5b

píseň:667

modlitba:

1.čtení: 2 Kor 13; 3 - 4

píseň: 355

oznámení:

chvály:

2. čtení: 1 Pt 2; 20b – 25

„Zemřel sice na kříži v slabosti, ale z Boží moci je živ.

I my jsme s ním slabí, ale pro vás budeme společně s ním žít z moci Boží.“

Apoštol Petr - známý bouřlivák, muž prudké povahy ale širokého srdce, píše povzbuzující list do prvokřesťanských diasporních sborů. Jeho slova jsou ale rozvážná plná moudrosti a zkušeností, které musel sám těžce získat. Vždyť jen si vzpomeňme na jeho rozhovor s Ježíšem ještě před Golgotou, tehdy se zapřísahal, že i kdyby jej všichni zapřeli a zradili, On ne, i kdyby ho to snad mělo stát život. Nedovedl si představit, že by měl sklonit hlavu, nebo dokonce projevit nějakou obavu, nebo snad slabost...

To bývá pro silné osobnosti těžké. Pokořit se, uznat své chyby, nebo dokonce trpělivě snášet nějakou bolest nebo soužení, to bývá často i pro nás velmi obtížné, zvláště pokud už to trvá moc dlouho. Jenže v lidském životě občas takové situace nastávají a někdy docela často. Petr píše prvokřesťanským sborům rozptýleným v diaspoře v Pontu, Galacii, Kappadokii, Asii a Bithynii. Stojí za to si přečíst úvod jeho dopisu, ve kterém své bratry a sestry připravuje na to, že jejich víra bude muset projít ještě „zármutkem rozmanitých zkoušek“ (1 Pt 1;3–9). Ve zkouškách se zpravidla ukáže, co je v nás. To znají zejména všichni studenti, z nichž se někteří už v těchto dnech připravují k maturitě. Petr prvním křesťanům píše, že také jejich ještě slabá a začínající víra bude muset ještě projít tříbením. Podobně jako jsme to mohli pozorovat v kázání minulou neděli např. u Tomáše, kterého vzkříšený Ježíš přišel v jeho slabosti víry povzbudit a pozvednout. V lidském životě někdy přicházejí takové chvíle, kdy se musíme tzv. „prokousat“ obdobím, ve kterém se necítíme zrovna moc „komfortně“. Jsou to nejrůznější věci.

V našem sboru je teď dost nemocných a někteří i dlouhodobě, nemoc člověka může vysílit a sevřít, když trvá moc dlouho může dokonce přijít i malomyslnost. Podobné stavy myslí prožívají také lidé, kteří třeba přišli o některé ze svých životních jistot, třeba o svého blízkého přítele nebo životního partnera, nebo o bydlení nebo o práci. Ještě mnohem horší situace může nastat např. u některých zodpovědných vedoucích funkcí ať už jsou to manažeři, ředitelé, prostě lidé přetíženi úkoly, kterým prostě jednoho dne dojde síla, dnes se tomu říká „vyhoření“. Stává se to i kazatelům a farářům, učitelům, zaměstnancům v diakonii apod. Je to snad nedostatek víry, nebo snad absence spolehnutí se na všechna ta nádherná Boží zaslíbení? Je to snad projev nezralosti nebo nedospělosti v našem vztahu s Bohem? Proč tedy tolik skvělých mužů a žen víry ale muselo trpět? Proč někteří z nich museli dokonce za svou víru i zaplatit životem?

A proč musel dokonce náš Pán zemřít na kříži v slabosti, jak píše ap. Pavel? K čemu je vůbec na světě dobrá bolest? Ve své kazatelské praxi jsem se už setkal s mnoha lidmi, u kterých se, zejména ve starším věku, začal zhoršovat zdravotní stav. Bolesti a různé neduhy je postupně uvěznily ve vlastním těle. Co se děje, když už člověk nedokáže vstát? Ztrácí tak jeho život definitivně hodnotu a smysl? Tak to přece není, to by nám mohli jistě potvrdit i mnozí mladí lidé, které třeba jejich zdravotní omezení ať už od narození nebo třeba díky nějaké autonehodě upoutalo na vozík nebo dokonce na lůžko. V takové situaci je zapotřebí především nepodlehout, najít něco, nebo spíš někoho, kdo přesahuje mé možnosti, najít takovou perspektivu svého života, která přesáhne omezený horizont mých možností.

O tom vypráví jedna pěkná anekdota z doby výstavby transibiřské železnice, která se stavěla ve 20. letech minulého století. Koleje se táhly stepí jako podle pravítka. Když jste se podívali na obzor, vypadalo to, jako by vedly k horizontu až na okraj nebe. Jednoho dne se z hl. města dostavil úředník, aby projekt zkontroloval. Byl to soudruh politicky kompetentní, zato jeho vzdělání bylo více než žalostné, jeho životní zkušenosti také nesahaly moc hluboko. Když si spolu s inženýrem, který řídil stavbu, prohlížel stavební práce, zahleděl se na koleje protínající pláň a najednou se mu zdálo, jakoby se v dálce sbíhaly do jednoho bodu. To ho pořádně rozčílilo, najednou měl dojem, že v projektu došlo k nějaké chybě. Rozzuřeně se zeptal inženýra na důvod. „Vážený soudruhu“, odpověděl klidně inženýr, „ten důvod spočívá v horizontu a v perspektivě.“ Tato odpověď ale úředníkovi nestačila, zařval: „Tam přece nesmí být žádný horizont ani žádná perspektiva ! Okamžitě tuto závadu odstranit !

Svět, ve kterém žijeme, často jakoby nepotřeboval žádný výhled ani perspektivu. Žijeme svůj zmatený uhoněný život tady a teď. Domníváme se, že marníme čas, když onemocníme, nebo zestárneme, nebo když nám dojdou síly a my nedokážeme udržet krok s rychlým tempem, které nás obklopuje. Jediné, co má u moderního člověka hodnotu, je pouze to, co je příjemné a co můžeme mít hned. A tady se dostáváme k významu slabosti v lidském životě. Zkoušky, nemoci a trápení nás totiž nutí začít poměřovat čas i okolnosti našeho žití z jiné perspektivy.

Vždycky mě překvapovalo, jak mohl ap. Pavel napsat v jednom ze svých dopisů do Korintu (2 Kor 11;30): **Mám-li se chlubit, pochlubím se svou slabostí!** Apoštol Petr zase píše ve svém dopise: „**Ale budete-li trpělivě snášet soužení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích.** Jak tomu máme rozumět? To snad máme bolesti a nemoci přímo vyhledávat? To jistě ne, Petr nám tady a to můžeme slyšet i z jeho dalšího výkladu, jen ukazuje perspektivu, která přesahuje horizont našich lidských možností. Ukazuje nám na Krista, na to, jak On snášel bolest a hlavně co nám to přineslo: „**On na svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti. Jeho rány vás uzdravily.**“ (1 Pt 2; 24–25). Z tohoto pohledu se skutečně mohou nekonečné koleje našich bolestí a trápení sbíhat v jednom bodě, vždyť o tom přece byly Velikonoce, které jsme právě oslavili. Když máme před očima zmrtvýchvstalého a vzkříšeného Pána, dostává naše cesta konkrétní směr a cíl.

Vždyť On to všechno nese s námi, doprovází nás, říká „*vezmi svůj kříž a následuj mne,* vždyť to *mé „jho“ netíží,* táhneme ho spolu. To poslední, co nám Petr v té 2.kap. svého prvního dopisu píše, je ještě jedno upozornění: „**Vždyť jste bloudili jako ovce, ale nyní jste byli obráceni k pastýři a strážci svých duší.**“ Pokud se nám snad zdála perspektiva našeho života beznadějná, bylo to proto, že jsme neviděli nic, než ty nekonečné koleje, bloudili jsme, protože jsme nevěděli nebo nevěřili, že skutečně někam vedou. Lidé víry, ti, kteří svěřili svou duši tomu pastýři, který za ně položil dokonce i svůj život, nejsou tuláci bez cíle. Naše cesta k tomu nebeskému nádraží neustále pokračuje, dokonce i ve chvíli, kdy se třeba nemůžeme zvednout z postele, nebo nemáme sílu přibrzdit svůj rozjetý vagón a máme pocit, že prostě přehlédneme anebo mineme to, co je pro nás v životě důležité. Právě naše slabosti mohou být někdy takovou záchrannou brzdou, za kterou Ježíš zatáhne, abychom se stačili znovu nadechnout a nabrat sílu, abychom neminuli ten skutečný cíl.

Ap. Pavel ve svém 2.listu do Korintu napsal: „**A tak se budu raději chlubit slabostí, aby na mně spočinula moc Kristova. Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě, když jsem sláb, jsem silný.**“ Lékaři nám zpravidla říkají, že bolest vždy signalizuje, že v těle dochází k nějakému přetížení, nebo disharmonii. Ono ale nemusí bolet jen tělo, někdy může bolet i duše. Neměli bychom být k těmto signálům lhostejní. Jedna paní doktorka mi řekla: „poslouchejte svou bolest“, ona vás upozorní, kdy je třeba začít se sebou něco dělat ! Bratři a sestry, bolest nás upozorňuje na perspektivu Boží moci . Jestliže Ježíš zemřel na kříži v slabosti, bylo to proto, aby zvítězil nad slabostí nás všech, vždyť „**Jeho ranami jsme uzdraveni**“. Proto se také můžeme a máme modlit za všechny slabé

a nemocné. Jinak řečeno slovy ap.Pavla: „I my jsme s ním slabí“, ale právě skrze Kristovy slabosti a bolesti, díky jeho zraněním můžeme také společně s ním čerpat z jeho uzdravující a vysvobozující moci. Amen.

Píseň: 331

Přímluvné modlitby za nemocné

Slovo poslání: Jak 5; 13 - 20

Požehnání: 1 Petr 5; 6 - 11

Píseň: 636